

PRVNÍ JEDNÁNÍ

ATHÉNSKÁ ULICE ZA RANNÍHO ŠERA, ROZPROSTÍRÁ SE RANNÍ MLHA, V POPŘEDÍ UŽ NETRPĚLIVÁ LÝSISTRATÉ

Lýsistraté: Pozvat je tak někam na párty, na orgie,
nebo na oslavu, kde se i víno pije,
To by jich tu bylo dost
Teď tu není ani noha
U hromu a blesku boha,
Už mám zlost!

Zleva vychází Vyzvonilé.

Konečně dorazil nějaký host,
Jak milé... vždyť už je půl páté. *(nervózní, pro určení času může sloužit pohled na oblohu)*
Nazdar Vyzvonilé!

Vyzvonilé *(blízko u Lys)*: Čau Lýsistraté!
Proč se mračíš, Zlatíčko, vždyť stahovat obočí
To ti vůbec nesvědčí.

Lýsistraté: Vyzvonilé, jsem rozhořčená velice,
Na nás, na ženy mám velkou zlost,
Protože nás muži mají za ukdákané slepice.

Vyzvonilé *(Klidně a samozřejmě)*:
Aaa, na tom je ale pravdy dost.

Lýsistraté: I když jsme se domluvily, aby přišly sem,
kde o velké, nevšední věci má být sněm,
přesto spí a nejdou. *(nadechuje se k další promluvě)*

Vyzvonilé *(přerušit Lys)*: Ale zlato, klid,
vždyť dorazí, pro ženy je těžké odejít
Jedna se třeba stará o blaho muže,
jiná budí sluhu, ta zas ukládat dítě může,
nebo ho koupá, potom dává mu pít.

Lýsistraté: Něco důležitého by taky měly chtít.

Vyzvonilé: O co jde, milá Lýsistrato,
proč svoláváš nás ženy na to?
Co je to?

Lýsistraté: Něco velkého!

Vyzvonilé (*dychtivě*): A tvrdého taky?

Lýsistraté (*ironicky*): Ví bůh, že i tvrdého!

Vyzvonilé (*udiveně se rozhlíží*): Tak na co čekáme? Takhle to děláme vždycky. (*eroticky se zhoupne v bocích*)

Lýsistraté (*s pohoršením odmítá*):

Jo, **vždycky jsme dělaly jako vždycky.** (*expresivně*)

Ale tohle není to, co máme ve zvyku.

Jsem si jistá, že to by tu byly ve mžiku.

Byly by tu hned!

Já jsem cosi jiného vymyslela,

když jsem pozdě v noci bděla

a válela se tam a zpět.

Vyzvonilé (*trochu posměšně*): Určitě jsi vyválela krásnou věc!

Lýsistrata: O tak velikou jde krásu
a závisí na ženském hlasu,
máme v rukou všeho Řecká spásu.

Vyzvonilé: My? To by visela na ženském vlasu!

Lýsistrata: Jenom na nás teď dění v obci leží,
nebo by Polopenisané přežili jen stěží.

Vyzvonilé: Snad Peloponésané? Na výslovnosti záleží!
Při bozích, lepší, aby Spartští nežili dál.

Lýsistraté: A v Boiótii, aby Mars všemu zemřít dal.

Vyzvonilé: Všemu ne, ušetři jejich úhoře,
chutnají líp než cokoli z moře

Lýsistraté: Ale o Athénách nechci říct
tak zlověstného nic.

Jen poslouchej, co přednesu,
až přijdou všechny ženy z Peloponésu,
i z Boiótie a my půjdem v čele,
můžeme zachránit pak Řecko celé.

Vyzvonilé: Jaký dobrý a velkolepý plán
byl ale kdy ženami vykonán?
Jen se strojit a líčit umíme,
krátké červené šaty nosíme,
průsvitné prádlo a střevíčky z kůže.

Lýsstrata: Však to nás, myslím, zachránit může!
Červené šaty, parfém, pěkné střevíčky,
průsvitný oděv, růžové tvářičky.

Vyzvonilé: A jak asi?

Lýsstrata: Nikdo z dnešních mužů svoje kopí
proti druhému již více neuchopí.

Vyzvonilé (*nadchne se a hned by běžela*): Bohové, běžím hned obarvit látku

Dynamický scéna, Vyzvonilé pobíhá tam a zpět

L: - ani štít

Vyzvonilé: A vezmu si šaty dlouhé sotva k zadku. (*zdvihne si sukni*)

L: - ani meč

Vyzvonilé: A koupím si boty na vázání. *Nadšení přechází v marnivost.*

L: Neměly tu ženy být už za svítání?

Vyzvonilé: Bůh ví, proč ještě nedoběhly,

L: Však to jsou Athéňanky, žádné běhny,

má milá, všechno na později odlož!

Že tu však není žádná ze Salaminy ani z Přímoří.

Vyzvonilé: Jsem přesvědčena o nich,

že ještě ráno svezli se na koních. (*pantomimicky znázorní sexuální polohu*)

L: Však nepřichází ani ženy z Acharnáí

a já myslela, že ty nejdřív přijít mají.

Vyzvonilé : Žena pověřivého Duškogéna, toho žvanila, (*zřetelně se posmívá*)

jistě se na znamení ptala, než vyrazila.

Ale rozhlédni se zase, (*ukazuje postupně na obě strany*)

již jedny přicházejí a další v celé kráse.

Přichází zprava Kundaníka, a zleva ženy z Cejlé a následně zprava ženy z Acharnají a Pochvilé.

Odkud jsou ty hnusné celé?

L: No, z kraje kolem Cejlé.

Vyzvonilé: Proboha to se Cejlský močál snad
rozvířil nějak, to je smrad.

Kundaníka: Snad nejdeme pozdě, Lýsistrato,
no, proč mlčíš na to?

L: Kundaníko, kazí mi náladu
a hrozně mě teď čílí,
že na tak důležitou poradu
jdeš na poslední chvíli!

Kundaníka (*ošívá se*):

Pás připnout jsem potmě neviděla kam,
ale už jsme tady, co je třeba, řekni nám.

Vyzvonilé *odmítavě*:

Než začneme, vydržte drobné opoždění,
než ženy ze Sparty a Boiótie přijdou k shromáždění.

L: To je moudrá řeč a dívejte,
Vsedlestálé sem právě jde.

Přichází Spartánky zleva, předstupují před ženy z Cejlu.

Nazdar Spartánko, Vsedlestálé,

jak nádherná jsi stále.

Jak rozkvetlá růže

a jak ti voní kůže

plné tělo tvoje vypadá tak měkce,

zmohla bys i divokého hřebce.

Lýsistraté ji osahává.

Vsedlestálé: Pre bohov, ved' cvičím všetky časti tela a nie zrovna málo!

Zadok pri tanci natriasam, akoby sa to vo Sparte malo.

Všetchny si chtějí sáhnout.

L (*hrabe jí na prsa*): A ta tvá prsa – to je nádhera!

Vsedlestálé: Ohmatkávate ma ako obetné zviera.

Zprava přichází ženy z Boiótie a Korintu.

L: A kde tahle kráska žije?

Vsedlestálé: To je vyslankyňa z Boiótie.

Vyzvonilé: Ach ano, z Boiótska a okolí

taky má vlhké údolí.

krajina potoků, nížina vlahá

Zjevné sexuální napětí mezi dívkami.

Kundaníka: A Zeus ví, že taky není zarostlá, ale úplně nahá.

L: A tahle?

Vsedlestálé: Korintánka, u bohov, poriadny kus baby.

Kundaníka: Pořádné vnady, že i Dia vábí. (*Kundaníka naznačuje, že má velká prsa.*)

Korintánka se předvádí.

Vpředu moc aaa stejně vzadu. (*plácne jí rukama přes zadek*)

Vsedlestálé: A ktože zvolal túto ženskú radu?

L: Já.

Vsedlestálé: No povedz, čo od nás chceš.

Kundaníka: Mluv, krásko, tak pospěš.

Vyzvonilé: Řekni, co vážného máš na srdci.

L: Hned vám to všem sdělit chci,

ale dřív, než to řeknu vám,

otázku na vás ještě mám?

Vyzvonilé: Ptej se, na co chceš.

L: Toužíte po otcích svých dětí,

kteří jsou do války odjetí?

Ženy přikyvuji.

Netoužíte po objetí? Já moc dobře vím,

že každá z vás má muže a nemůže být s ním.

Vyzvonilé: Chudáček můj drahý muž,
je pryč pět měsíců už,
hlídá politika, ten nosí víno, Ráth,
ale přitom přenáší, co si nakrad' rád.

Kundaníka: Můj je už sedm měsíců pryč, všude je to stejné.

Pochvilé *ke své sousedce*: Bojím se, že **všichni jsou už mrtví, Dejvé.**

Vsedlestálé: A môj, keď príde z vojny niekedy,
hneď zoberie zbraň a nevidím ho odvtedy.

ostatní přitakávají

L: A nejsem dlouho už spokojená.
Co s Milétem byla smlouva rozpojena,
neviděla jsem jejich vývozní zboží,
šestipalcovou hračku úplně boží.
No ten šikovný přístroj do klína.
Znáte to, orgasmus ex machina.
Chtěli byste vědět čím,
tuhle válku ukončím?

Vyzvonilé: Já ano, to bych chtěla.
Své věci propiju, budu nahoře bez
kdybych i celá nahá zůstat měla,
udělám to klidně ještě dnes.

Kundaníka: **I kdybyste mě rozkrájely na takovýdle nudličky,** (*gestikulace s nudličkami*)
já do té věci pudu.

Vsedlestálé: A ja by som vyliezla na najvyššie hory,
len aby som videla, že sa mier tvorí.

L: Tak poslouchejte, tajit už se to nemůže,
milé ženy, máme-li kdy přinutit své muže
v míru žít a hledět si vinných lisů,
musíme vydržeti bez pe...

Vyzvonilé (*skočí jí do řeči*): Bez čeho?

L: Uděláte to??

Kundaníka: Jasně, i když některá z nás možná nepřežije.

Pochvilé: **Někteří možná zemřou, já však tuto obět hodlám podstoupit.**

L: Dobře, musíme vydržeti bez mužského pyje.

Ženy se zděsí a jako by se chtěli rozutěct.

Aj, kam jdete, co se pryč otáčíte?

Proč hlavou třesete a tolik se mračíte?

Proč blednete a navíc brečíte?

Tak chcete, nebo nechcete?

Proč váháte, co uděláte?

Vyzvonilé: To nikdy! Ať se válka táhne dál!

Kundaníka: Ani já, jen ať se válka táhne dál!

L: To říkáš ty? Taková slova?

Musíš mít ten orgán maličký?

Vždyť chtěla ses nechat jak Sovák!

Rozkrájet na takovýdle nudličky!

Vyzvonilé: Projdu ohněm zas a znova,

cokoliv chceš, vezmi si,

jen nám neber penisy.

Lýsistrato!

L k Pochvilé: A co ty říkáš na můj plán, co si myslíš o něm?

Pochvilé: Taky chci radši projít ohněm!

L: Jak chlípné to ženské pohlaví je,

právem se o nás píší tragedie.

Jen samý sex, milenci a porody,

v tom jsme jak ryby hozené do vody.

k Vsedlestále

Vsedlestálo, hlasuj se mnou,

aspoň ty jediná

ještě se vše zachránit dá.

Vsedlestálé: Ťažko, u bohov,

by ženy spali samotné bez pekného vtáka.

Nech sa tak stane! Mier ma viac láka.

L: Jsi nejlepší žena na zemi,
jediná rozumná mezi všemi.

Vyzvonilé: I když se zdržíme, jak říkáš,
ale v to moc nemám víru,
proč myslíš, že čin náš,
pomohl by k míru?

L: Probohy, když ve svých domovech budeme sedět,
s líčidly a leskem na rtech muže svádět,
v průsvitných šatech, procházet se nevinně
dohladka oholené ve klíně,
téměř nahé ukážem svoje postavy.
Mužům se v tu chvíli postaví,
nic už je nezastaví a zatouží
řádně nám naložit na loži.

Ženy samy sebe toužebně osahávají.

A když pak nedáme my jim
mír brzy uzavřou, to vím.

Vsedlestále: Mnohokrát skončila bojová agresia,
keď spatril muž nahučké ženské prsia.

Vyzvonilé: A co když nezlákají je
naše nahozené udičky.

L: Pak ber, co je –
jak se říká, zlaté řecké ručičky.

Vyzvonilé: Rukou to není zdaleka tak veselé.
A co když poženou nás do postele?

L: Tak se pevně drž dveří!

Vyzvonilé: A co když nás udeří?

L: Vydrž a ukaž, že ti to není po chuti,
neužije si to, když tě donutí.
Nepřirážej, a i jinak ho trap,

když žena nechce, neudělá se chlap.

Vyzvonilé: Když chcete to vy,
plán je hotový.

Vsedlestále: My svojich mužov presvedčíme,
mier predsa nastoliť musíme,
kto však navedie athénskych chlapov,
tamtych ubliakaných hundrákov.

L: Tak to bud'te bez obav,
přesvědčíme Athéňanek dav.

Vsedlestále: To ťažko, dokiaľ majú bojové lode,
a v chráme Athény kopia striebro svoje.

L: I to dobře vymyšlené mám,
ještě dnes obsadíme chrám.
Stařeny pod záminkou obětín
Zaberou oltář Athénin,
zatímco my se radíme tady dole
se ony zmocní Akropole.

Vsedlestále: To je reč rozumná, to bude dobré.

L: Vsedlestálo, provedme přísahu,
ať má ta domluva váhu.

Jste připravený?

Všechny: **Ano, kapitánko!**

L: **Já vás neslyším?**

Všechny: **Ano, kapitánko!**

Vsedlestále: Všetky chceme prisahať, už přísahu povedať máš.

L: Tak jó. Kde je stráž? (*znělka ze Spongeboba*)

K ženě ozbrojené lukem a štítem

Proč nic neděláš?

Sem před nás polož obrácený štít,
a pro obětiny bohům musíš jít.

Pomalů se chystá položit štít, ale poslouchá, co bude.

Vyzvonilé: Lýsistrato, kam až tvůj plán sahá,
jak má vypadat společná přísaha.

L: Jak kdysi popsal Aischylos skvěle,
i my nad štítem zabijeme sele.

Vyzvonilé: Neplácej nesmysly, Lýsistrato,
nad štítem nemůžem přísahat na to.

L: Jak přísahat, abys byla ve své zemi šťastná?

Vyzvonilé: A co tady přede všemi, jako jiskra jasná? (*zdvihá prsty jako pionýr*)

L: To určitě ne, po těch zkušenostech.

Vyzvonilé *trochu zahanbeně*: Jak tedy? Nevím o dalších možnostech.

L: Já ti povím, chceš-li, o způsobech dokonalých.

Ženy zvědavě přitakávají.

Na zem postavíme velký černý kalich,
obětujem nejlepšího vína amforu,
a bez kapky vody vypijem ji na fóru.

Všechny se mlsně těší.

Vsedlestále: Prebohov, to je skvelá přísaha.

L: Tak přineste mi z domu víno a kalich.

Stráž jde pro amforu a kalich.

Vyzvonilé: Drahouškové, to je úžasná nádoba na líh.

Kundaníka: Jen se jí dotýkat, to je slast.

L: Dej sem ten chlast,
Teď budeme přísahat jak na... **miláška**

Pochvilé: Hele, ať z toho není fraška.

L: Ooo bohyně přemlouvání
při kalichu v mojí dlani,
laskavě přijmi tuto oběť.
A úmysl nás žen posvěť.

Lýsistraté a Kundaníka nalévají ze džbánu do poháru. Kalich drží Lys. Kundaníka pak odkládá amforu.

Vyzvonilé: Barva rudá jako krev a stříká úžasně.

Vsedlestále: A u Bakcha, vonia tak krásně.

Kundaníka: Holky, pusťte mě první k tomu obřadu!

Vyzvonilé: U Afrodity! Počkej si až přijdeš na řadu.

L: Ne! Všechny chytňte kalich
a každá z vás mladých
zopakuje moje slova

Ukazujíc do publika.

a všechny ostatní znova
závazně slibte stejně se chovat.

Všechny se levicí dotýkají kalicha.

Žádného muže, manžela ani milého.

Všechny: Žádného muže, manžela ani milého.

L: Nepustím k sobě... tvrdého.

Ženy se zdráhají.

No tak opakujte!

Všechny: Nepustím k sobě... tvrdého.

To nee, to je kruté.

Vyzvonilé: Lysistrato, mně se
hlas úplně třese.

L: Budu žít doma bez sexu jako panna.

Všechny: Budu žít doma bez sexu jako panna.

L: Nejkrásnější šaty vynesu, pěkně namalovaná.

Všechny: Nejkrásnější šaty vynesu, pěkně namalovaná.

L: Aby byl muž ještě více nadržžený!

Všechny: Aby byl muž ještě více nadržžený!

L: Dobrovolně nikdy nepodlehne, my ženy!

Všechny: Dobrovolně nikdy nepodlehne, my ženy!

L: A bude-li na mě násilím dorážet.

Všechny: A bude-li na mě násilím dorážet.

L: I když se mu podvolím, nebudu přirážet.

Všechny: I když se mu podvolím, nebudu přirážet.

L: A nezvednu ke stropu svoje nohy.

Všechny: A nezvednu ke stropu svoje nohy.
L: Ani nepůjdu na čtyři do psí polohy.
Všechny: Ani nepůjdu na čtyři do psí polohy.
L: Na znamení slibu napiji se vína,
Všechny: Na znamení slibu napiji se vína,
L: na vodu se promění, jestli budu vinna.
Všechny: na vodu se promění, jestli budu vinna.
L: Všechny na to přísaháte?
Všechny: Ano, drahá Lýsistraté!
L: Do toho, Napít se je čas!
Vyzvonilé: Miláčku, upij jen svou část,
ať jsme v tom stejně od začátku.

První pije Lys.

Pochvilé: **Já bych si s dovolením také vzala.**

Všechny pijí z kalicha, následně pošlou kalich do publika. Náhle se ozve za scénou hluk.

Vsedlestále: Čo je to za hluk, alebo snad' za hádku?

L: Moje sliby byly stvrzeny,
to ženy obsadily chrám Athény.
zpátky do Sparty, Vsedlestále,
zpět domů spěchej,
vše dobře domluv a dále (ukazuje na ostatní ženy)
tyhle zde jako rukojmí nechej.
My na hradě s ostatními ženami
zavřeme se zatím za hradbami.

Vsedlestále odejde.

Vyzvonilé: A nemyslíš, že až to muži zjistí,
hned si nás zpátky ukořistí??
L: Toho se vůbec nebojím
Ani jejich hrozby, ani ohýnky,
nebudou mít sílu, aby otevřeli jim,
pokud nesplní naše podmínky.

Vyzvonilé: Pro lásku, to se stát nemůže
radši ať se říká pravda velká
že každá žena je v hloubi duše
jen protivná učitelka.

DRUHÉ JEDNÁNÍ

Velitel předchází a popohání ostatní, stařec nejvíc padá, velitel ho plácá

Velitel: Slyš, starouši, spěchej vpřed,
i když ta hromada čerstvého dříví
ramena tvá i vetchou páteř křiví.

Sbor otočen do publika

Sbor bez V: Čekal by snad někdo takový střet?

Má délka života je už dlouhá,
podivné zažívám věci, ouha!
Kam to, veliteli, dospěl náš svět?
Ženy jsme rukama pracně těšily, *(oplzlá gesta)*
ony teď proti nám strašně zhřešily!
Poklady nechtějí nám vrátit zpět,
z Akropole na nás pyšně shlíží
skryté za zámkem a pevnou mříží.

Velitel: Pospěšme si rychle ke hradu,
chovejme se mužně, silácky, *(ukázat svaly nahoru)*
i když nás tlačí naše klacky,
postavme z nich ženám ohradu,
mysleme na svoji ambici
zrádkyně spálit na hranici,
shoří za našeho jáсотu...
první Libidztrátu – šlápotu.
Proč ženy nevymřely, co je na vině?
Během evoluce přirostly k vagíně.

sbor: Přísahám při božské Deméter,
dokud jsme živi my chlapáci *(svaly zespodu)*
nebude míti z nás legraci
žádná ze spiklených všech sester
Ani Kleomenes, spartský král,
když první Akropoli dobyl,

nás tak moc jak ženy nezlobil.
Nakonec zbraně své nám vydal,
stačil mu maličký plášť lichý
k zakrytí celé spartské pýchy,
u nás se po šest let nekoupal,
domů se smrdutý odebral.

Velitel: Tvrdé úsilí za to tehdy stálo.
mnoho vojáku u brány spalo.
Tenhle převrat, to je konec,
když neskončíme drzý pokus
zlých žen, které i Diovi se hnuší,
když porazí nás hloupé husy,
tak složím maratonský věnec
– ať nosí ho třeba Zátopus!

sbor: Už jenom vystoupat na kopec,
pojďme na Akropoli vzhůru.
Jak tuhle velkou dřeva fůru
odtáhnou naše stará záda?
Každého velká tíží kláda.
Měli jsme vzít osly na túru!
Teď nesmí uhasnout oheň náš, *(srocují se kolem ohně)*
dýchejme zhluboka, *(pauzička, rázně)* ať hoří!
nás konec cesty nepokoří,
do ohně foukni a plamen máš!
FÍFIFI FÍFIFI FÚFUFU

Rozdělavají oheň, mlhostroj, možno požádat Urbanovou o zapalovač

Stařec: Jak hustý dým oči mi mhouří!
Jako když Urbaniké kouří!

Sbor: Bohové, u Diova pyje!
Jak štípe do očí kouř z hrnce, *(mají rendlík na žhavé uhlíky)*
jako když zakousne pes srnce,

jak výheň z Héraistovy pece,
štiplavě do očí mi ryje!

Velitel: Nahoru ke hradu oheň nes,
ať bohům pomůžem ještě dnes.

Sic kosti ohlodá stepní pes!

Sbor: *FÍFIFI FÍFIFI FÚÚFUFU*

Velitel: Díky bohům, oheň hoří,
složme naše dříví ze zad,
pojďme doutnáky nařezat,
když se brány neproboří,
kouřem otevřem si sami,
přidusíme drzé dámy.

Složme klády, ať netlačí,
Ten dým naše plíce dusí,
jak Jan Husos si tu zkusím,
pomozte mi, už nestačím.

složí to dříví

Konečně rovně stojím na nohách,
teď rozdmýchejte oheň v nádobách.

Sbor: Uhlíky ať žhnou a kouří (*chodí kolem ohně*)
Niké, vítězná naše bohyně, (*oslovují bohyni s jednou paží vztyčenou*)
pomoz nám porazit ženy a tchyně,
které se proti nám v obci bouří.

Pauzička, náčelnice vykukne zpoza kulis.

Náčelnice: Dámy, nějaký kouř vidím v dáli,
pojďme se podívat, co tam kdo pálí.

Sbor na hradbách: Utíkej, má matko pluku, leť,
dříve než Pochvilé spálí pleť,
než padne Zkládilé v plamenech,
chtějí nás upálit v hradních zdech,
a vítr plameny dál šíří.

Stihneme ty dědky usmířit?

Spustilé: Mám vodu ve vědru konečně,
u studny byly jsme společně,
všichni se chovali jak trhlí
nával jak v Kauflandii trhy,

Sbor žen: o vědra strhla se pranice,
všichni se drali tam v panice.

Pochvilé: Zvládla jsem prodrat se zástupy,
jdu ženám pomoci ze záhuby.
Houf dědků se dřevem prý blázní,
nese ho na hrad dav svérázný,
jako na vytopení lázní.

Sbor žen: Své klády přináší na náš hrad,
prý o vlast chtějí se postarat
a spálit ničemných žen plémě,
těch, co nepřijímají sémě.
Bohyně, kéž nikdy nevidím,
jak z našich žen stoupá kouř a dým!
Z velkých žen, které spasí města, *(přidají se hradby)*
donutí muže s válkou přestat.
Proto, ó bohyně ze zlata,
zabrána byla půda svatá,
Athéno, o pomoc tě prosím,
ať hrad nespálí žádný zlosyn,
pomoz nám vědra s vodou donést!

Náčelnice: Stát dámy, kdo se sem snaží vlézt?
Vy staří dědkové, chystáte se k dílu,
k obludné věci zde sbíráte sílu?

Velitel: Co to vidí naše zraky,
to jsme tedy nečekali,
hejno stařen vzpouru chválí,

přidat chtějí se k nim taky.

Náčelnice: Snad se nás už nebojíte,
vždyť nás všechny nevidíte,
jsou nás ještě tisíce!

Velitel: Nenechme je mluvit, braši,
od hub se jim žvásty práší,
flákněme ty slepice!

napřáhnou ty klacky

Náčelnice: Odložme svůj náklad těžký,
přijdou a dáme jim do držky!

Velitel: Někdo vám dá přes rypák
jako Karlosovi ránu,
pak už zavřete svou tlamu,
nenecháme to jen tak.

Náčelnice: Udeř, tak se s tím nepař,
klidně ti nastavím tvář.
Žádná coura, jež se bouří,
už ti nikdy nevykouří.

Velitel: Sklapni svoje staré pysky,
nebo budu lítat třísky.

Náčelnice: Jen pojd' k jedné z krásek
a zkus jí zkřivit vlásek.

Velitel: Násilím tě klidně zlomím,
co uděláš, když tak zlobím?

Náčelnice: Zubama ti vše ukousnu,
budeš se mít jak ve zlém snu.

Velitel: Ženy, to je tragédie,
svůdné mládí trvá krátce
a pak se jen podobají matce.
Chraň před nimi svého pyje.

Náčelnice: Dámy, zdvihněme svá vědra,
těmhle dědkům hráblo z vedra!

Velitel: A proč, sakra, bábino,
přinášíte tolik vody?

Náčelnice: A proč, ty stará zdechlino,
chcete ohněm tropit škody?

Velitel: Chceme tady stavět hranice
a upálit ty tvé mladice.

Náčelnice: My váš oheň uhasíme! *(vychrstne na trošku vody)*

Velitel: Náš oheň že uhasíte?

Náčelnice: Ano, však vy uvidíte!

Velitel: Proč poslouchám drzou pusou,
upeču tě jako husu.

Náčelnice: Tělo tvé už zavání,
připravím ti koupání.

Velitel: Dáš mi... koupel? Ty stará kráva?

Náčelnice: Bez poskvrnny budeš, jako dívka když se vdává.

Velitel: Prodejná šlapka nestoudná!

Náčelnice: Rodem svým jsem svobodná!

Velitel: Však ty křičet přestaneš!

Náčelnice: S klukama už se ven nedostaneš!

Velitel: Buď se tady rychle ohni,
nebo skončíš v jednom ohni.

Náčelnice: Vodo, dělej, co umíš skvěle. *(polije Velitele, zleva pomalu přichází radní a děsí se)*

Velitel: Co to je no do pr...

Náčelnice: Nebyla snad teplá dost?

Velitel: Nech toho! Mám vážně zlost!

Náčelnice: Já ti jenom dodám vláhy,
aby z tebe vyšel květ.

Velitel: Jsem vyschlý a skoro nahý.

Náčelnice: Tak se ohněm osuš zpět.

Radní: Ženy chovají se zruďně
jen aby se udělaly,

tančí vždy u hudby svůdně
pití by tak holdovaly.
Žádná není už nevinná.
Felixos, ten starý hlupák
dal své ženě hodně vína,
Patrasúsa tančí dupák,
chová se jak stará špína.
Na nohou se sotva drží,
pak chce vylézt ne střechu,
ta si slušnost neudrží,
zpitá dělá neplechu!

Velitel: Jen počkej, jak tě poraní,
co provedly nám ženy zvrhlé,
vodou polily nás, krávy trhlé,
jsme teď jako pochcaní!

Radní: Právem, to ví Poseidón sám,
sami jsme je zkazili,
neřest poskytujujeme kozám,
máme co jsme zasili.
Řeknem třeba zlatníkovi:
„Žena mnoho tančila,
z řetízku, který byl nový,
zlatý kolík ztratila.
Já musím plout k Salamíně,
mistře, nač ty manýry,
večer zajdi k mojí ženě,
zasuň kolík do díry!“
Hned prosíme zase ševce,
nářadí má zdařilé:
„Kůže se roztáhnout nechce,
úzká je botka mé milé.“

Dojdi k ženě odpoledne,
pořádně ji roztáhni,
ať si bota pěkně sedne,
zvlhči ji a protáhni.“

Sem až tohle všechno spěje,
já, vážený státní radní,
zrovna když se zlo nám děje,
nemůžu pro poklad hradní.

Už nechci do toho zabrušovat,
Abych zas nemusel vybrušovat.

Přineste sem páčidlo,
jdeme skončit drzý odboj.

Kam koukáš, ty strašidlo?

Chceš jen chlstat vinný nápoj?

Chyť to za tuhle stranu,
jdi otevřít hradní bránu.

L: Nemusíte s námi prát se,
rozum by byl lepší rádce,
sama vyjdu z naší tvrze
skončete už rvačky drzé.

Radní: Vskutku, špíno? Kde je stráž?

Chop se jí a ruce svaž!

L: I když je sluha veřejnosti,
sáhne na mě a zlámu mu kosti.

Radní: Snad se ženské nebojíš?

Ty tam, běž mu na pomoc,
ženská prý je na něj moc,
když ji svážeš, obstojíš!

Pochvilé: Jestli tady budeš,
flákanec dostaneš.

až se hned posereš.

Radní: Fakt se po... no, to je sráče!

Kdepak máme další stráž?

Spoutej tuhle starou dámu,

zacpi jí tu hnusnou tlamu!

Spustilé: Sáhni na ni, zkoušej štěstí,
dostaneš pak pěkně pěstí.

Radní: Co zas? Kde je další? Zuby zatni,
tuhle sprostou ženskou zatkni.

Zkládilé: Artemis ať při mně stojí,
nechej nás už na pokoji,
nebo ti vyškubu z hlavy všecko,
rozbřečíš se jako děcko.

Radní: Nemám už další posily,
běda mužům, kterým žena vládne.

Postupujme spolu k cíli,
slávu má, kdo v bitvě padne!

Lys: Nás je ale ještě víc,
máme spoustu bojovnic.

Radní: Jenom do nich, ruce svažte,
ženské na kolena sražte.

Lys: Holky moje, do zbraně!
poběžte ven, hrr na ně.
Pekařky, i kořenářky
kuchařky i sekretářky
podřežte jim krky, rozpárejte je,
zmydlete je, pobijte, utopte je všechny,
prostě ty triky jako vždycky!

perou se spolu a sundávají jim zbroj

Nechte jim zbroj, pojdte zpátky,
není čas na nahé hrátky.

Radní: Tohle vojsko, málo platný,

tady vidím velký špatný.

- Lys: Zakopl jsi na rovině,
na čele ti roste boule,
nejsme žádné otrokyně,
ženy mají taky koule.
- Radní: Každá se jich ihned chytá,
když nadmíru je zlitá.
- Velitel: K čemu nám jsi, Byrokrate?
Že snad s touhle divou zvěří
domluvíš se, tomu věříš?
Vůbec nic jim není svaté.
- Náčelnice: Co jsi čekal, příteli?!
Na svoje si ruku vztáh,
sklízíš, jak jste zaseli,
když udeříš, padneš v prach.
Radši budu doma sedět,
jako cudná, milá panna,
kdo si bude války hledět,
toho čeká tvrdá rána.
- stařec: Ježíši Kriste!
- Radní: Cóóó?
To jsi Dia myslel jistě!
- Velitel: Co teď s těmi fúriemi?
Kde je téhle vzpoury zdroj,
copak chtějí, snad ne boj?
Z této věci smutno je mi,
nejsvatější chrám na zemi
zabral vzteklý včelí roj!
- Byrokrate, zeptej se jí,
však pozor si dej na ni,
zjisti záměr těchhle saní,

ať víme, co chtějí.

Radní: Nejprve bych věděl rád
a na to se vás budu ptát,
proč nás vlastně chcete srát
proč zabraly jste náš hrad!

Lys: Chceme chránit naše zlato -
války nestojí vám za to.

Radní: Snad peníze jsou té války důvod?

Lys: Špatnost všechna má v nich původ!
Koblihandres aby kradl,
ouřad zase aby vládl,
podporují nepokoje,
Ať si užijí to svoje,
ať si dělají co chtějí,
všichni radní a zloději.
Ať si hrají, jen bez peněz,
zloděj však patří do želez.

Radní: A co s tím uděláš?

Lys: To se ještě ptáš?
Ženy teď pokladnu ovládnou.

Radní: Vy chcete vládnout nad pokladnou?

Lys: Co se divíš stále tomu?
Vládneme i kasám domů.

Radní: Velký rozdíl v tom je.

Lys: A proč by to mělo být jiné?

Radní: Státním se platí boje!

Lys: Přednostně: čas válek pomine!

Radní: A komu tím prospějete, co? Druhé straně?

Lys: Vám přece a vaší záchraně.

Radní: Vy?

Ženy: My!

Radní: No to je tedy výborné!

Lys: Zachráněn budeš, ať chceš, nebo ne.

Radní: To je drzé a odporné!

Lys: Ačkoliv s tebou cloumá zlost,
taková je naše povinnost!

Radní: U Deméter, **to je kampaň!**

Lys: Každá muže svého zachraň!

Radní: A když k tomu nedám souhlas?

Lys: Tím větší dám na to důraz!

Radní: A co že se o mír a o válku staráte?

Lys: To ti povím, poslouchej, Byrokrate.

Radní: Tak mluv, nebo budeš brečet!

Lys: Poslouchej a přestaň na mě vrčet!

Radní: Je těžké ve vzteku držet pěsti.

Náčelnice: Sám budeš brečet a přijdeš do neštěstí!

Radní: Babizno stará, nekrákej!
A ty už konečně vyprávěj.

Lys: Válečný celý dlouhý čas
seděla doma každá z nás,
mlčela a poslouchala pokorně
zprávy, jak válčíte stále odporně,
s důvěrou a úsměvem vynuceným
jsme se ptaly se srdcem zdrceným:
“A co dnes, byl už mír dojednán,
a do kamene konečně vytesán?”
“Co je ti po tom?” zní manžela odpověď,
a tak jsem i já mlčela až doteď.

Náčelnice: Já bych zticha nezůstala!

Velitel: Po hubě bys pak dostala!

Lys: Tak sedím doma a nic už neříkám,
co chvíli dozvím se další „skvělý” plán,

ptaly jsme se: „Který z mužů, blázen,
zas ztratil rozum, kdy se vrátí na zem?“

Muž na to: „Do kuchyně s tebou,
nebo to schytáš, muži válku vedou!“

Radní: Ten chlap mluvil dobře, ví bůh!

Stařec: **Vždyť jste říkal, že bude výbuch!**

Lys: Ty idiote! Že to ten chlap dobře řekl?
Jste hloupí a nedáte si poradit?
Když slyšeli jsme, že chcete chlapce nasadit,
prý “Je zde ještě nějaký statný Řek?”
“Při bozích, žádný už tu není,”
bylo jasné, že musí na věc ženy.
Shromáždily jsme se všechny,
a shodly se, že zachráníme lid řecký.
Mlčte teď jako dříve my,
ženy zachrání vás před vámi!

Radní: Vás nebude poslouchat žádný muž!

Lys: Mohl bys zmlknout už!

Radní: Kvůli tobě ne, ty čarodějnice,
i kdybys mlela ještě více!
Babo se závojem na hlavě!

Lys: Když vadí ti závoj, jde to hravě:
hubu ti omotám a budeš ticho!

Náčelnice: A tu máš košík, tam schováš břicho!

Lys: Teď vlnu před' a navlékej korálky,
místo vás ženy půjdou do války.

Náčelnice: Sestry, konečně odložme už vědra svoje,
přišel čas rozšířit udatných družek voje!

sbor žen: Když tančím, nemám už obavy,
že se má kolena unaví,
chci se jen podobat mladícím,

moudrostí a krásou skvějícím,
a hlavně láskou ke vlasti své,
kterou vynikají ženy ctné.

Náčelnice: Nejstatečnější dcery naší země,
svůdné je matek a chův plémě,
ženy umí jako růže píchat,
velkou moc má naše pýcha,
vášeň ať ve vás silně plane,
milfkám příznivý vítr vane.

Lys: Všemocná Afrodíté, Eróte sladký,
dýchněte toužebný žár na naše zadky,
ať naše prsa uhranou muže,
až jejich žaludy vyskočí z kůže.
Když se tak stane, budeme známy
jak ty, které válku skončily samy.

Radní: Cožeto?

Lys: Takto zní první můj mírový návrh:
zákaz mužům chodit se zbraní na trh!

1.stařena: Ví Afrodíté, to se jim zakáže!

Lys: Bez meče nemáte dostatek kuráže?
Na nákup zásadně ve zbroji chodíte,
zřejmě se hrnců a kapusty bojíte.

Radní: Tak se chová statečný muž,
na sobě zbroj a u pasu nůž!

Lys: Ne, je to směšné, ba ještě hůře,
s Medúzou na štítu kupovat kuře!

2.stařena: Já sama viděla na městské tržnici,
velitel na koni sundal si přilbici,
naložil do ní si vajíčka vařená,
která mu na trhu prodala stařena.
Jiný zas na trhu kopím se oháněl

jak Petros Paulos, když zlo z Hradu vyháněl.

Vyděsil fikařku pohledem loupežníků,
zabořil hlavu svou do jejích zralých fíků.

Radní: Ale jak skončíte násilné zmatky,
a řecké státy jak smíříte zpátky?

Lys: To jasné je jak obloha.

Radní: Tak řekni mi to, proboha.

Lys: Jako když se zamotají nitě,
které my rozmotáme hbitě,
rozpleteme i válku svědomitě,
posly pošleme tam a zase onam,
nechte nás náš plán vykonat.

Radní: Jsi hloupá kráva, tím jsem si jist,
válčit není jak vlnu si příst!

Lys: Ne, to mužům schází rozum zdravý,
jsou stádo volů, my nejsme krávy.
Jak vlna jde všechno spravit.

Radní: Tak povídej, zkusím to strávit!

Lys: Jako se nejdříve ve vodě vlna pere,
je třeba poprat se s člověkem, který jen... žere,
Vyženem z města veškeré neřády,
kteří se tajně scházejí, chtějí jen úřady.
Pak všechnu vlnu nacpeme do koše dobré vůle,
i cizince, hosty a přátele, to úspěchu je půle,
všechny společně svážeme pro obecné blaho,
i z dalších osad dá se získat, a ne draho,
vlna na veliké množství látky,
s novými šaty pak lid skončí hádky.

Radní: Vlnu čistit a vázat to ženy umí,
na to nikdo s podivem nečumí.
O válce nevíte zhola nic!

Lys: Co sis to kreténe dovolil říct?!

My ženy zlou válkou trpíme nadvakrát.
Zaprvé, své syny vidíme umírat!

Radní: Hubu drž, nemluví se o ztrátách.

Lys: Zadruhé, mladinké jsme, nechceme strach,
chceme si užívat rozkoše a lásky.
Místo toho doma spíme samy,
mužům milejší jsou v poli stany.
Mé srdce pláče pro mladé krásky.
Dívky jsou doma jen s krásou svou marnou,
svobodné v domech svých pomalu stárnou.

Radní: I muže přec jednou dostihne stáří.

Lys: Ale jen ženě rychle život zmaří!
Dokonce stařec s bílou hlavou
může se oženit s dívkou mladou.
Ale žena má na vdávání jen krátký čas
a když ho prošvihne, nevrátí se zas,
pak nikdo ji nechce a musí čekat na zázrak.

Radní: Zato starý, když vztyčí se mu ještě pták...

Lys: Ty! Proč se prostě nepoučíš a nezdechneš?
Pořid' si rakev a do země zalehneš!
Na pohřeb koláče napeču, tady máš věnec! *všechny by ho měly polít*

1.stařena: A další ode mě, bude to to tvůj konec!

2.stařena: I ode mě, ať dobře se ti leží!

Lys: Na co ještě čekáš, čas běží!
S Cháronem měl by ses plavit,
do podsvětí už odejít.

Radní: Nebudu dál snášet, jak mě tu uráží,
ostatním radním se zmáčený ukáži,
ať sami vidí, co děje se tu.

Lys: Viniš nás, že jsme tě nevystavily světu,

jako před pohřebním obřadem nebožtíka?

Neboj se budeme pro tebe vzlykat. *měla by odejít, pak se vrací*

Velitel:

Nesmíme dál otálet.

Všichni muži schopní boje,

svlékněte teď šaty svoje.

Do práce, a hned!

Problém nám tu roste, smrdí,

budeme teď chlapi tvrdí!

sbor:

Čichám tu, čichám tu všelicos,

ve strašném ženském tom zločinu

větrím plán tyranů, zlosynů,

smrdí to bezprávím jak Ficos!

Že se svést necháme, máme strach

Dávulvos, jeden z obchodníků

prodá nám slečinky z chodníku

čeká nás finanční krach.

Velitel:

Jak strašné, ženy v politice!

O zbraních nám tady kážou,

že prý spartské spory smažou,

spíš vlka smíří se zajícem!

Chtějí zpátky tyranidu vrátit

do xichtu se nám hejno slepic směje,

nesmíme dopustit, kam tohle to spěje,

svobodu víckrát nesmíme ztratit!

S mečem všude chodit budu,

na velké svátky, trhy prosté,

ztrestám tyhle ženy sprosté,

rozbiju jim každé hubu!

Náčelnice: Odložme si, milé dámy,

musí tyhle staré pány

zničit naše síla líbezná,

že je vlastní matka nepozná!

sbor žen: Občané, slyšte naše slova,
mír a klid v obci budou znova,
dobře jsme vedeny z domova.
Od dětství nosíme nádobu
s úlitbou pro bohů pohodu,
mladé jsme chodily v průvodu,
v šatech nejlepšího původu.

Náčelnice: A proto je má povinnost,
nemějte za to na mě zlost,
zavést lepší poměry do naší země.
I když patřím do ženského plémě.
My ženy také obci přispíváme,
a syny do zbraně vám dáváme,
zato vy, dědci, nic dobrého neděláte,
co se ušetřilo, hnedka promrháte,
daně neplatíte, dávky pobíráte!
Neřekneš už slovo křivé,
když tě botou sejmu dřívě!

Sbor: To je hybris, to je zpupnost!
Aby tohle mohlo přestat,
musíme je sami ztrestat,
kdo má koule, ten má mužnost!
Nebudme jak staré baby,
shodme dolů svoje šaty,
ať tu smrdí naše poty,
však jsme ještě ňáci chlapi!
Jak mladíci v plné síle
setřesme si stáří z ramen,
ať v nás zase plane plamen,
dosáhneme svého cíle!

Velitel: Nedejme jim žádnou šanci,
ještě začnou stavět lodě,
pak uzavřou alianci
budou válčit i na vodě.
Nebo začnou cválat v sedle
však to umí ženy dobře,
nás sedlají jak ty oře,
pevně drží se nahoře
na koni jsou jak posedlé.
ujedou velikou dálku,
vzpomeňte na dívčí válku.
Zkroťme je, ztrestejme, skončí na kolenou,
v kleče pak nejlepší budou mít za sebou. *(naznačuje zásun)*

sbor žen: Když mě naštvěš, při bohyních,
vypustím svou divou svini,
o pomoc tu budeš rvát,
až ti chlupy budu rvát!
Dámy, všechny svršky dolů,
ať tohleto stádo volů
cítí hněv našeho sboru.
Zkus si jít blíž, útoč třeba,
pěstí dáme ti do zubů,
neukousneš ani chleba.
Otevřeš-li na nás hubu,
kopneme tě do rozkroku,
takový jsi náš trn v oku.

Náčelnice: Nic si z vás nedělám, vy dědci,
jen hodně křičíte, ale přitom jste křehcí,
Když s námi jsou dívky a Vsedlestálé,
nic nám neuděláte, i když hlasujete stále.
na sněmu jste od nevidím, do nevidím,

a sousedi vás vážně nenávidí,
trochu přiškrtit byste zasloužili,
zmáčknot, a pak třeba dobře byste žili!

TŘETÍ JEDNÁNÍ

Náčelnice stepuje před hradbami, Lys vychází z hradeb

Náčelnice: Paní našeho spiknutí a díla,
proč vycházíš vzteky celá bílá?

L: Když vidím ty hrozné ženy, *(nasraná jak Katka)*
Na co myslí, co dělají,
Mé naděje i odvaha – jsou v háji!

Náčelnice: Co to říkáš, opravdu?

L: Jak ví boží,
říkám jen pravdu.

Náčelnice: Jaká hrůza zas nám hrozí,
jaký děs?
Všem nám to pověz.

L: Je to strašná hanba, žádná pýcha *(směrem k ženám)*
Však nemůžu být dál už zticha.

Náčelnice: Nám nic netaj, u sta hromů,
co se stalo za pohromu?

L: Zkrátka – s ženami se nedá hnout
touží mužům podlehnout. *(pauzička)*
No, pod ně si lehnout.

Náčelnice: Ach, Die, mocný hromovládce!

L: Neskoušej to na mně sladce!
Samy jste si to zaviniily.
Je to pravda bohužel,
a já už nemám síly
udržet ženu bez muže,
k jedinému utíkají cíli,
říkají: zde by měly kvést růže.

První jsem chytila sama
při činu trapném nadmíru
u jeskyně boha Pána,
sama hloubila si díru,
nechovala se jak panna.

(názorně předvádí)

Jiná se spustila za láskou svojí
na vztyčeném kladkostroji.
Třetí už chtěla všechno vzdát,
další domů šla ptákům dát
zpět jsem ji přitáhla za vlasy,
prý vrabčáka v klíně
Zkoušejí různé výmluvy,
aby mohly navštívit domovy.
Zrovna zde se jedna blíží.
Hej ty, kam se tiše plížíš?

Spustilé: Domů, nechala jsem tam len všečen,
Bojím se, že zaroste mi mechem.

Lys: Jakým mechem?
Zpátky spěchej!

Spustilé: Ihned budu zpátky,
u všech bohyní a bůžků,
jen ty lněné látky,
pěkně roztáhnu na lůžku.

Lys: Nic nebudeš roztahovat,
Ihned se běž zpátky schovat.

Spustilé: Mám si nechat zničit látky?

Lys: Jak jsem řekla, mazej zpátky.

Pochvilé: Já jsem žena hloupá,
nechala jsem hejno husí
na jezeře koupat.
Zpátky je hned zahnat musím.

Lys: Teď druhá chce domů taky?
Tam honit nějaké ptáky?
Vrať se, a nezkoušej tyhle páky.

Pochvilé: Přísahám na všech bohů svět
jen dohoním je a jsem zpět.

Lys: Nic ti nedovolím honit
Uděláš to a za chvíli
všechny budou slzy ronit,
a zkoušet stejné manýry.

Zkládilé: Mocná bohyně porodů, dítě nosím,
zadrž ten můj, moc tě prosím,
porodím klidně v nějakém chlévě
ten vocas napustil do mě sémě!

Lys: Včera jsi nebyla těhotná, a teď porod?
Co je to zase za podvod??
Žvaníš i ty nevídaně.

Zkládilé: Budu rodit, můj čas přišel. *(porodně dýchá)*

Lys: Prosím tebe, kdo kdy slyšel,
že syn narodí se panně?

Zkládilé: Dnes to slyšíš, budu mámou.
Pusť mě za porodní bábou. *(kontrakce)*

Lys: Co to meleš pořád znovu? *(cinká na její břicho - triangl)*
Máš tam jenom něco z kovu.

Zkládilé: Syna, nevěříš snad mému slovu?

Lys: U panenské bohyně,
To zní hodně pochybně.
Ty jsi ale vážně k smíchu,
přilbu když nosíš na břichu.
Těhotná jsi? Nech těch řečí!

Zkládilé: Sám Zeus mi to dosvědčí. *(volnou rukou se obrací k nebesům)*

Lys: No a co s tou přilbou?

Zkládilé: Přece, když bolesti přijdou, *(silné kontrakce)*
a narodí se do ní maličký,
bude sloužit jako jesličky.

Lys: Sklapni, vytáčíš mě velice,
ukaž, jak se rodí přilbice.

Pochvilé: Nemůžu už ani klidně spát,
viděla jsem ducha, obcházel hrad.

Spustilé: Mě zas budí sovy v noci,
všichni je do Athén nosí.

Lys: Nevěšte si bulíky na nosy,
po svých mužích jen toužíte,
oni po vás víc, nemyslíte?
Jsem si jistá, taky se souží,
Samotní v noci na loži,
ještě to vydržte chvíli,
musíte sesbírat své síly,
mám věštbu o šťastném konci,
když se nespustíte v noci.

Spustilé: Mluv, co věštba říká? *(ostatní hlučí)*

Lys: Tak už buďte zticha!
Vidím ptáky veliké, *(věští s migrénou/orgasticky)*
jejichž délka hvězd se dotýká,
však ne černých děr, k bídě všeliké,
s výtrysky hmoty se nebudou potýkat.
To řekl Zeus na olympské hoře...

Zkládilé: My budem nahoře?!

Lys: Tím ptáci naučí se pokoře;
když ve vlhku budou jejich péra,
rozhněvá se celá nebeská sféra,
a tady vidím velký špatný.

(Jolanda)

Pochvilé: To je jasné znamení.

Lys: Tak mějte ještě strpení,
vydržte tohle trápení.
Vraťme se zpátky na hrad, *(trochu ustupují dozadu a následně ženy zajdou za hradby)*
byla by hanba vše vzdát,
na věštby výklad nedbat.

Sbor starců: **Za našich mladých** let slyšeli jsme příběh, *(přichází za zpěvu)*
prý kdysi žil mladík jménem Nadpantoflos
chtěl volně žít život, mít klidu svého dost.
před svatbou utekl, do pouště tiché zběh.
Zvěř si tam sám lovil, síť na to vyrobil,
domů se nevrátil, se psem si šťastně žil.
tak moc mladík, tak moc mladík, tak moc nechtěl ženy,
Přesně tak my, přesně tak my, přesně jsme v tom stejný.
Za našich mladých let slyšeli jsme příběh,
Jak moc mladík, jak moc mladík, jak moc nechtěl ženy.

Sbor žen: Příběh o Nadpantoflovi *(zpívá z hradeb)*
zodpovíme jen pár slovy.
Žil byl jeden Podpantoflos,
taky chudobě dal přednost.
Byl potomkem bohyň zloby.
Muže nenáviděl tak moc
mají duše temné jak noc.
Láskou k ženám však se zdobil.

Velitel: Bábo, chci ti dát polibek. *(razantně se přiblíží)*

Náčelnice: To jsi neměl jíst česnek.
vezmu nohy na ramena. *(odpuzena)*

Velitel: Vezmu tvoje nohy na svá ramena. *(dotírá)*

Náčelnice: To fakt nechci, rychle zalez, *(odstrkuje ho)*
Máš tam jistě pěkný prales.

Sbory bez N a V: Co holiš, on neholí,

Bujný chlup i vlas.

Ohanbím tě zahanbí,

Chlupatý má klas.

Sbor mužů se stáhne vlevo. Velitel slintá a šmatrá náčelnici na prsa.

Náčelnice: Nechceš dostat ránu pěstí?

Velitel: Nebudu pokoušet štěstí.

Náčelnice: Že já tě nakopnu do hlavy,
budeš mít modrý šlic na oku.

Velitel: To bude okamžik bolavý,
uvidím hrůzu, kterou nosíš v rozkroku. *(muži se nahnou jako vlna, aby se podívali)*

Náčelnice: I když už jsem stará babice,
dole nemám jediný chloupek.

Dole vypadám jak mladice.

Svící jsem ožehlá, hladká na dotek. *(předvádí hladkost, hudební doprovod hebká na dotek/ kvoli tebe som si oholila nohy)*

zleva přichází Přirazilos s otrokem a dítětem

Lys: Haló, dámy pojdte, kde jste,
budte při mně.

Vyjde Kundaníka a Vyzvonilé.

Vyzvonilé: Proč hulákáš jak na lese?

Lys: Vidím, nějaký muž jde sem,
jako by nesl břímě.

Asi ho milostná touha mučí,

V klacku mu pořádně hučí. *(Vyz a Kun ho ještě nevidí, rozhlíží se na opačnou stranu)*

Milostná bohyně, Afrodíté!

Dopřej mu útrapy spletité.

Vyzvonilé: **Kdepak je ten prďola, co tady** stepuje nakřivo.

Lys *ukazuje*: Táhle u svatyně, má co mu patřilo.

Vyzvonilé: Koho mi jen připomíná?

Lys *ke všem i k hradbám*: Nezná ho z vás aspoň jediná? *(na hradbách kroutí hlavou)*

Kundaníka: Já ho znám dobře a dost,
to je můj manžel Přirazilos.

L: Dobře, *(bere si ji spiklenecky pod křídlo)* tvým úkolem je ho mučit,
pozlobit a trochu ho vzrušit,
svádět ho, ale nenechat ho sáhnout,
dát mu vše až na... to cos zvládla odpřisáhnout

Starci coby voyéři čučí zleva na okraji scény.

Kundaníka: Buď klidná, to zvládnou.

L: Počkám zde a pomohu ti dát mu...
co pro to,
nažhavíme ho, já udělám návnadu.
Vy ostatní se vraťte do hradu.

Přirazilos: Jak já trpím... S takhle tvrdým.
Jak to pulzuje a napíná
jako bych zkoušel mučidla.

L: Stůj!

Přirazilos: Kdo tam?

L: Patrola.

Přirazilos: Jaká?

L: Vojenská.

Přirazilos: Kdo ji vede?

L: Ženská. *(hudební dohra)*
Kdo je před stráží ve zbroji? *(důležitě ukáže na sebe)*
Kdo to před námi stojí?

Přirazilos: To já.

L: Muž?

Přirazilos: Ovšem, muž. *(výrazně, že je muž)*

L: Hned odtud pryč, huš! *(afektovaně)*

Přirazilos: Kdo se mě to vyhánět odváží?

L: Já, dnes stojím na stráží.

Přirazilos: Probůh, zavolej mi Kundaníku.

L: Zavolat ti Kundaníku? A ty jsi kdo, ty mučedníku?

Přirazilos: Jsem její manžel, Přirazilos z Píchalova. *(chichot na hradbách)*

L: Sláva žes' nás našel, jaká milá slova. *(motá se kolem něj)*

Ty sám jsi mezi námi
svým jménem velice známý.

Tvoje žena má tě stále na rtech
doprovázíš každý její nádech.

Když k jablku či vejci přiloží ústa a nos,
řekne: „Kéž by to jen byl Přirazilos.“

Přirazilos: Bohové tak stojí při mně.

L: Hlavně milostná bohyně.
Když o mužích mluví jiná Řekyně.
Hned na to poví tvoje žena,
že na Přirazila nikdo nemá.

Přirazilos: Jdi už, zavolat mi ji máš.

L: No... a co mi za to dáš? *(vybízí se, motá si vlasy)*

Přirazilos: Co já tobě dám?
Bůh mi to dosvědčí,
že chceš-li, něco tady mám,
něco mě tu dost tlačí.

L: Tak už jdu pro ni.

Přirazilos: Hlavně si pohni!

samotného mě nechala tu,

ty hvězdy nezáří,

nebe je tak prázdný.

Nerad se vracím domů
vše je tak prázdné k tomu
nechci jíst ani pít, jak kruté,
Na Kundaníku jen mám chuť.

Kundaníka: *k Lysistratě, s níž se potká v bráně*

Ach mám ho, mám ho ráda,
ale on mou lásku nepostrádá.

Můj muž je totiž velký chlípník. *(smutně)*

(k Přirazilovi) Proč mě voláš.

(Lys a ostatní šmírují z hradeb)

Přirazilos: Co to děláš,
sladká Kundaníčko?
Ke mně pojď zlatíčko.

Kundaníka: U Dia, nepůjdu tam.

Přirazilos: Kundaniko, ani když já tě volám?

Kundaníka: Vždyť nechybí ti nic, jen se dožaduješ své ženy.

Přirazilos: Že nechybí mi nic, jsem jak panic, celý odřený.

Kundaníka: Půjdu zpátky. (otáčí se k odchodu)

Přirazilos: Nechoď, tady chci tě, (chytne ji za ruku, aby neodešla)
aspoň musíš vyslechnout to dítě.
Synku, máma, zavoláš na ni?

Synáček: Mami, mami, mami.

Přirazilos: Jak je ti? Ani nelituješ to dítě?

Už šest dní není nakojené a umyté. (hradby opovrhují)

Kundaníka: Ovšem že ho lituji,
ale jeho otec za nic nestojí.vpřed

Přirazilos: Nedělej drama, pojď syna ukojit. (Kunda se strachy odtáhne)
(temně jako vodník) Pojď již domů, ženo moje,
dítě pláče, dej mu pít!

Kundaníka: Jsem přece máma, musím tam za ním jít.

Přirazilos: **Stojíme spolu ve stínu,** mluví si pro sebe

modrý oči jako kdybych koukal do safíru.

Ta její drsnost a zdráhání,
to moji touhu víc pohání. (gestikuluje)

(otrok přistoupí a předá dítě)

Kundaníka: Rozkošný synáčku špatného otce,
pojď ke mně, máma tě obejmout chce.

mazlí se s děckem

Přirazilos: Proč to děláš, jsi pitomá,
proč posloucháš ostatní ženy?

Strašně mě mučíš, lásko má, *(hladí ji po tváři)*

pro tebe to taky příjemné není.

Chce ji obejmout.

Kundaníka: Dej ty pracky z mého těla?

Přirazilos: Doma vše v bordelu leží,
tak jsi to chtěla?

Kundaníka: Tak na tom mi nezáleží.

Přirazilos: A nevádí ti, že roztahují
slepice vlnu tvoji?

Kundaníka: To mi nedělá vrásky.

Přirazilos: *(vilně)* A že jsi dlouho neměla chvílku Lásky?
Kašleš na milostné svátky.
Nevrátíš se zase zpátky? *(tulí se)*

Kundaníka: Nejednáte-li mír, tak to vůbec,
ne, dokud nebude války konec.

Přirazilos: To vše hned udělat toužím, *(na kolenou se k ní vine)*
jen až to na radě dohodnou muži.

(Přirazilos se zjevně vymlouvá)

Kundaníka: *(ironicky)* Až muži dohodnou, rada,
potom já vrátím se ráda. *(vythne se mu směrem dopředu)*
Teď jsem vázána přísahou, *(do publika)*
nesmíš mě uvidět nahou.

Přirazilos: No tak, pojď za mnou, to nejsou důvody.

přicházím s nabídkou kvalitního sexu, *(Přirazilos se k ní přivine zezadu, hladí ji po stejně)*

štipání bambusu, poloha mléka a vody. *(ženy zvrací z hradeb)*

No tak, po tak dlouhé době...

Kundaníka: Ne, nepůjdu k tobě,
i když se přiznávám,
že tě moc ráda mám.

Přirazilos: Máš mě ráda? Vskutku?

Kundaničko, už mě stiskni klínem. *(tiskne se k ní)*

Kundaníka: Blázne, toho skutku

nedopustím se před vlastním synem.

Přirazilos: No to ne! Odnes syna otroku. *(vytrhne dítě Kundě a předá ho otrokovi, otrok odchází s dítětem)*

Miláčku, dítě je pryč, nevidíš?

Přitul se, už mě pusť do rozkroku.

Kundaníka: Ale kde, znáš hlupáčku dobrou skrýš?

Přirazilos: Pojďme za roh do jeskyně,

tam se dají dělat věci.

Kundaníka: Ušpiníme se jedině.

Nejsme lidé pravěcí.

Přirazilos: Já jsem jak homo erectus,

aspoň tu jeskyni zkus.

Umyješ se v říčce u svahu.

Kundaníka: A mám porušit svou přísahu?

Přirazilos: Ať mě stihne trest za to.

Kašli na přísahu, zlato.

má habibi, má habibi,

má duše není bez chyby.

Kundaníka: Jenom lůžko měkké dám sem.

Přirazilos: Na co lůžko, stačí nám zem.

Kundaníka: *(jako domina a pásek jako bičik)* I když jsi velice zlobivý chlap.

Na zemi studené nebudem spát. *(odchází)*

Přirazilos: Že je ze mě udělaná,

jistě nebude věc hraná.

Kundaníka: Už se polož na záda,

já se svléknu hned ráda.

Než se dáme do práce

přinesu nám matrace.

Přirazilos: Proč trváš na něčem takovém!

Kundaníka: Nebudem to dělat na tvrdém.

Přirazilos: Polib mě!

Kundaníka: Jen jemně. *(Kundaníka jde pro matraci a ženy jí jí podávají)*

Přirazilos: Stále víc mi v klacku hučí,
skoč mi honem do náručí.

chci tě tvrdě, chci tě víc,

chci tě vidět si to vzít,

chci tě slyšet mi to říct,

hey, chci tě hard.

Kundaníka: Matrace už se nese,
manželka vysvlékne se,
ty se pěkně polož zde na záda. *(pokládá se)*
To ne, chybí polštář, jaká zrada.

Přirazilos: A k čemu nám asi bude.

Kundaníka: Bez něj to prostě nepůjde. *(odbíhá pro polštář)*

Přirazilos: Klacku, budeš hoštěn jako Héraklés.

Kundaníka: Zvedni se, na moment slez.

Mám zde všechny věci?

Přirazilos: *(tahá ji k sobě)* Nic dalšího nechci

Jen a jen tvou lásku.

Kundaníka: Rozvážu uzel na pásku. *(pomalu začíná rozvazovat pásek, rozkročená ohnutá nad P.)*

A neztrácím víru, *(ale zarazí se)*

že nezklameš ve věci míru.

Přirazilos: Ať mě smrt raději čeká!

Kundaníka: U Dia, vždyť chybí ti deka! *(narovná se)*

Přirazilos: Není třeba žádná cícha,
já už chci konečně píchat.

Kundaníka: Neboj se, hned budou hrátky,
já se vrátím rychle zpátky. *(odbíhá pro deku)*

Přirazilos: Zničí mě ta deka,
už nemůžu čekat.

Kundaníka: Tak se postav honem!

Přirazilos: Jsem postavený jak už dlouho ne!

Posadí se, Kunda položí deku, vezme ho kolem ramen

Kundaníka: Chceš namazat vonnou mastí?

Přirazilos: Probůh, to ne, už mi dopřej chvíli slasti!

Kundaníka: Dělej co chce Afrodité,
neodmítej to nezbytné. *(odbíhá pro mast)*

Přirazilos: Prosím Tebe, mocný Die,
ať se jí ta mast rozlije.

Kundaníka: Nastav svoji levici,
Natři si mast vonící. *(matlá ho mastí)*

Přirazilos: U léčebného boha,
smrdí jak bolavá noha.
Tlumí všechny vášně,
Smrdí prostě strašně.

Kundaníka: Já jsem kráva, mocná Héro
mast je značky Zvadnepéro. *(zvedá se)*

Přirazilos: Je to dobré, nech to být, *(táhne ji zpátky)*
já jsem si tě nešel půjčit, já jsem si tě přišel vzít. *(táhne ji k sobě)*

Kundaníka: Však měj rozum, pro správnou musím jít. *(odbíhá)*

Přirazilos: Ať zemře ve strašné pasti,
kdo první objevil masti.

Kundaníka: Zde je gel ve správné nádobě.

Přirazilos: Vždyť už jeden mám na sobě,
Už nechci další gel,
Už bych do tebe vjel. *(přítáhne si ji)*

Kundaníka: Všechno bude, oči ti jen září, *(blíží se k němu a hladí ho po tváři)*
Ale mír na radě hezky zaříd!

Přirazilos: Zkusím, co půjde.

Kundaníka odchází. Přirazilos se rozhlíží, než mu dojde, že vážně odešla pryč.

Přirazilos: Ta ženská mě zabije,
odešla od vztyčeného pyje!

Kde mám teď vzít ženu?

Hezčí stejně neseženu.

Zklamala mě moje stará.

A kdo se o tebe postará? *(ukáže na svůj pyj)*

Kde je Pornotékos, se ženami obchodník? *(zvedá se a hledá)*

Vezmu i tu, kterou jiný vyhodil na chodník.

(Velitel se přichomýtně)

Velitel: Chudáku, tvrdé máš časy.

Mučí tě veliká zrada.

Z toho až klesá mi brada,

hrůzou všem bělají vlasy!

Čí duše, čí šourek tohle vydrží

Kdo přežije opuštění zrůdné,

když penis pulzuje a rudne,

když ani manželka mu nepodrží?

Přirazilos: Jak hrozná, mužný Die,

křeč škrtí mého pyje! *(bratrsky si poklepu po ramenech)*

Velitel: Příčinou všeho zla je tvá

příšerná žena protivná.

Náčelnice: *(z hradeb)* To ne, milá je to žena!

Velitel: Cože? Milá, že je žena?

Přirazilos: Je bídná! Je bídná! Všemocný Die,

chop se jí, té zrádné prolhané bestie

vynes ji mezi své hromy a blesky,

tam v mracích nahoře pak potká Héru,

ta zpátky na zemi shodí ji hezky.

A žena přistane přímo mně na péru. *(oba odchází a zklamaní odnáší lůžko)*

(pauza, zprava přichází Spartán a zleva Radní)

Spartán: Kde je rada tu v Athénách,

Musím mužom povedať o novinách.

Radní: Kdo jsi, člověk nebo Vibrofalos? *(obejde si ho)*

Bájný démon s pérem jako kolos.

Spartán: Som hlásateľ, nechaj tie žarty,
O mieri prichádzam jednať zo Sparty.

Radní: Co pod plášťem schovávaš?
Jakou zbraň tam máš?

Spartán: Ja ti neklamem, prisahám,
So žiadnou zbraňou nejdem k vám.

Radní: proč otáčíš se do všech stran,
Plášť napjatý máš jako stan.
Co ti tam tak divně stojí?

Spartán: Ten sa úprimnosti nebojí.

Radní: Ty musíš mít obrovskou zbraň!

Spartán: U Dia, je to plášť, nepozeraj sa naň. *(má ruku pod plášťem)*

Radní: Co to v ruce mneš?

Spartán: Nič také konkrétne.

Len Spartský meč.

Radní: Pověstná spartská zbroj. *(ironicky)*
Jak Spartánům se daří boj?

Ženy z hradeb : Sparta, je ti něco? *(posměšně)*

Radní: No to mu je teda, řekni to a dělej.

Ženy z hradeb: Není mu nic.

Radní: Je mu hodně.

Spartán: V Sparte vypukla vzbura,
tiež nám chýba ženská d'ura.

Radní: Cože? Kdo vám to udělal, bože?
Snad Pán, bůh nespoutané soulože?

Spartán: S tím Vsedlestále začala,
a všetky k sebe pribrala
sú ako panenská Artemidina družina
nepúšťajú si viac už mužov do klína.

Radní: A jak to zvládáte?

Spartan: Zle, je to strašná bolest,
plné vajcia so sebou niešť.
Ženy sa ani neukážu nahaté,
Nemôžeme sa dotýkať ich ňadier,
Kým nezjednáme v Grécku mier.

(Anagnorize)

Radní: Tak na tom smluvily se ženy,
vše najednou jasné je mi, *(obráťí; doted' ho neměl rád)*
vrať se a ve Spartě dospějte k dohodě,
já návrh o míru přednesu u nás na radě.

Spartan: Hovoriš priamo, čo na srdci mám,
vrátim sa s dohodou i poslami k vám.

(oba odejdou)

Velitel: *(předstoupí)* Hrozně se bojím ženské ve vojenském štábu,
kam zlý netvor nemůže, tam nastrčí bábu.
Nezkrotné ženy v boji, to je prostě tabu.

Náčelnice: Průběh boje je ti známý, *(pomalu přichází z hradeb)*
přesto toužíš válčit s námi?
Ty jsi vážně hloupé tele,
klidně už jdi do pr..., teda
nemůžeme být přátelé?

Velitel: Nikdy se nedočkáš ode mě,
že bych si oblíbil tvé plémě.

Náčelnice: Když chceš všechno jako kdysi,
chovej si k nám tuto zášť.
Podívej, jak směšně visí, *(ukázat na oblečení, má shozené ramínko)*
obléknu ti radši plášť.

Velitel: Promrzl jsem až na kost.
Zuřivost mě přiměla
svléci šaty si z těla.
Zradila mě vlastní zlost.

Náčelnice: Vypadáš už jako muž,
co tě předtím popadlo,
z nemoci ses probral už.
Vytáhnu ti žihadlo.

Velitel: Ukrutně mě něco píchá,
tady dole na stehně.
Podrbej mě tam jemně.
Už to hodně pospíchá. *(otočen zády k publiku, náčelnice před ním klečí)*

Náčelnice: Ráda ti to udělám,
žihadlo ti vydělám.
To je komár plný krve.
Tak ho vidím poprvé!

Velitel: To je skvělé, díky tobě jsem zas mlád.
Zas se můžu brodit klestím,
stříkají mi slzy štěstím.
Zase můžu rovně stát.

Náčelnice: Teď ti můžu pusu dát,
nemusíme být furt v sobě,
můžeme být chvíli v sobě. *(naznačit, jak v sobě myslí)*
Přestaň s těmi výkřiky,
utři si slz výstříky.

Velitel: Nedotknu se rty tvé pussy. *(Výrazně vyslovit S ve slově „pusy“)*

Náčelnice: Tu tvůj jazyk poznat musí.

Velitel: Babo jedna, co ten smích?
Dobře se to kdysi řeklo:
Žít s ženami pravé peklo, *(pauza)*
horší už jen být bez nich!
Tak v příměří bezpečném
neřeknem vám křivá slova,
vy nás nebudete klovat,
na to zazpívejme společně!

(Muži přicházejí zleva a ženy sházejí z hradeb)

Všesbor: Již nikoho z naší obce
nebudeme mít za sobce,
nepadne již slovo křivé,
nebudeme tím čím dříve.
Bude to spíš obráceně
všechno nyní chválit chceme.
Zla již máme plné zuby,
v jednom zpěvu spojme huby.
Vyvalme již zlata sudy,
z chudoby my víme kudy.
Pytle plné stříbra máme,
až pak bude mír a hrátky,
cokoliv my komu dáme,
nemusí nám vracet zpátky.

sbor žen: Všechny muže z Mrdalovic,
muže ve všem dokonalé,
pohostit teď chceme nejvíc,
máme mušle mokré, malé,
a buchtičky k nakousnutí,
přijde vám to jistě k chuti.
Chceme vše dát na oběti,
pojd'te si dnes pro objetí,
avšak než budete s námi,
musíte se umýt sami,
pořádně se očistěte,
pak k nám dovnitř pronikněte,
neptejte se na svolení,
postupujte neustále,
nebojte se vejít dále
domů, vždyť jste vyvolení.

Dveře budou uzamčeny,
klíč do zámku zastrčený.

Oba sbory odchází společně vlevo.

ČTVRTÉ JEDNÁNÍ

Na scénu vchází Velitel zleva, následně spartáné zprava.

Velitel: Kdo to k nám přistoupil?
Spartáné, už z dálky smrdí,
pod šatem jsou chlapi tvrdí,
mají tam snad dórské sloupy?
Spartáné, vítáme vás,
řekněte, co stalo se zas?

Spartán: Načo je tu treba veľa slov?
Sme jak banda nadržaných oslov.

Velitel: Vidím, jak si muži stojí.
Celá Sparta trpí v boji.

Spartán: Čo na to povedať, je to séria prehier,
kiež by ktokoľvek vyžiadal pre nás mier.

Zleva přichází sbor.

Velitel: Vidím sem jít naše chlapy,
i je stejná bolest trápí.
Rozepínají si pásky,
tlačí je snad síla lásky.

Stařec: Řekni, kde je Lysistraté,
u nás máme vše napjaté. *(vyhrou šat zády k publiku)*

Velitel: Všechny ničí stejná rána, *(v plén)*
stojí tvrdí hned od rána.

Stařec: Ráno večer odpoledne,
péro se mi vždycky zvedne
když mi žena nedá ráda,
zkusím prdel kamaráda. *(plácne sousedu po zadku)*

Velitel: Kryjte šatem svoje klády,

jsou i ženy, které rády,
řežou péra jako v mýtu,
zažijete kruté metoo.

Stařec: Rada je to vážně skvělá!

Sparťan: Šatom zakryme si telá.

Stařec: Ať se dobře daří, Sparťani,
všechny nás trápí stejné povstání.

Sparťan: Zle by bolo našim mužom,
stretnúť ich tak baba s nožom.

Stařec: Teď musíte říct po právu,
jakou pro nás máte zprávu.

Sparťan: Sme vyslanci, tomu ver,
chceme len a iba mier.

Stařec: Stejná je i naše touha,
válka už je příliš dlouhá.

Velitel: A ne jenom válka.
Zavolejme Lýsistratu,
nikdo jiný v našem státu,
konec bojů nezjedná tu.

Sparťan: U bohov, teší sa môj falos,
kde je ten váš Lýsistratos.

Stařec: K tomu nemám výhradu,
však slyšela tu poradu,
již přichází od hradu.

Velitel: Vítej, nejmužnější z žen,
teď přichází tvoje chvíle,
ukaz se nám v plné síle,
předved', jak to nandáš všem.

Dokaž svoji ráznost, sílu,
zkušenost a důvtip řeči,
přišli velcí muži řečtí

k tobě míří všechnu víru.

Lys:

To bude snadné nejvíce
než zcela zavaří se vaše palice
a zprzníte si spolu zadnice.
Zastavím vás, to si věřím,
zvládnou to mužně za pár vteřin.
Kde je Smíření?

přichází Smíření

Nejdřív přiveď spartské muže,
buď mezi trny něžná růže,
nedávej jim na krk nůž,
nejsi přece hloupý muž,
když někoho tvá pobídka nezláká,
přitáhni ho třeba za ptáka.

přivede je blíž

Ted' stejně i Athénské muže,
za cokoliv dovléct můžeš.

přivede je blíž

Spartáné, postavte se ke mně tady,
Athéňané, vy zase sem do řady,
a poslouchejte moje rady.
Jsem žena, přesto mám něco v hlavě,
všechno hned pochopím hravě,
nemám jen vysokou školu života,
poslouchala jsem moudra otcova
i devíti mudrců poučná slova,
mám vzdělání klasické, toť jistota.
Když vás tady všechny mám,
pořádně vás pokárám.
Jste z jednoho těsta... trubci
a chováte se jako tupci.

Uctíváte stejné bohy, máte stejné zvyky,
mluvíte podobnými jazyky,
chodíte na tytéž dramatiky, (gramatiky)
pořádáte stejné pijatiky,
říct můžu i další shodné praktiky,
ale čas není na statistiky,
na barbary máte tasit dýky,
vy radši řecká města uvádíte do paniky,
ve válce posíláte na ně trojitě šiky,
zkoušíte bojové taktiky,
a dál ničíte bratrské styky.
Končím všechny svoje vzlyky,
svoji chvílku rétoriky.

Stařec: Ta moje erekce,
mě snad už zabít chce.

Lys: Sparťané, k vám nyní se obracím,
snad se vám vzpomínka z paměti neztrácí.
Tady jste prosili v Athénách u chrámu,
zlo se vám dělo a chtěli jste ochranu,
přišli jste pro pomoc pod tlakem ohromným,
když vypukla vzpoura a další pohromy.
Prosili zde poslové mnozí,
když se na vás hněvali bozi.
Naši vojáci přišli za čas krátký
a vám tehdy zachránili zadky!
Vy tuhle akci záchrannou
odplácíte tvrdou ranou?
To je vážně za hranou!

Stařec: Jak pravila Lýsistraté, *(angažovaně)*
vůbec nic jim není svaté!

Sparťan: Z toho sa nemôžem vyhovoriť... *(všimne si zadku Smíření a úplně zapomene, co chtěl)*

to je ale krásna riť.

Lys: Myslíš, že Athéňany nechám byť?
Vzpomeň, jak otroci si chtěli vládu vzít.
Spartané museli k nám jít
a zjednat v obci zase klid.
Mnoho vzbouřenců pobili
a vás ostatní zachránili.

Spartán: Nepoznám ja krajšiu ženu, *(o Smíření)*
za zvodnosť zaslúži si cenu.

Stařec: Dosvědčí mi bozi,
nikdy jsem neviděl hezčí kozy.

Lys: Prokázali jste si tolik dobrých skutků,
a stejně jste ve sváru a smutku?
Proč dál trvají války a boje?
Musíte poměřovat síly svoje?
Musíte své meče křížit?
Proč se nemůžete smířit?

Spartán: To chcem tiež dosť,
len keď nám uvoľnia pevnosť.

Lys: Kterou?

Spartán: Tá mokrá úžina – Pylos,
túžim tam zaboriť svoj nos.

Stařec: Ať při mně stojí Zeus sám,
tuhle oblast nechte nám.

Lys: No tak dej jim... co chtějí.

Stařec: A kam já se poději?
Kam já se do úkrytu zasunu?

Lys: Chtěj něco jiného za stejnou sumu.

Stařec: Nejdřív ať vydat dovolí,
jeskyňku v Bobřím údolí,
pak také dvě Kozí hory,

ať o ně už nejsou spory,
A poslední jsou v pořadí
Kopce ve tvaru pozadí.

(ukázat v dál a plácnout Smíření)

Spartán: U bohov, ty chůďatko,
nemôžeme ti dať všetko.

Lys: Nechte zase dalších hádek
o jediný hloupý zadek.

Stařec: Toužím orat pole, svahy
vlastním pluhem zcela nahý.

Spartán: U bohov, ja chcem šveholiť,
zasievať semeno do polí.

Lys: Až spravíte, co kdo zvorál,
pak si užijete... orat.
Uvolněte cestu právu,
spojencům pak dejte zprávu.

Stařec: Jakým zas spojencům?
Vždyť našim mládencům,
už se zbíhají sliny,
nikdo nemá cíl jiný,
dívku chce každý spojenec,
rychle teď připravit o věnec.

Spartán: Taktiež naši u bohov,
všetci ležia ženám...

Velitel: ... u nohou.

Stařec: Zvlášť ti z Jebanic.

Lys: Pravda, není třeba víc,
jděte umýt svoje těla
čeká na vás krása skvělá,
našich vzácných pokladů,
dostavte se do hradu.
Ztvrdíte vše přísahami,

navzájem si mezi sebou
a pak budete moct sami,
vzít svou ženu domů s sebou.

Stařec: Tak dělejme, pojďme již.

Sparťan: Vykonajme, jak velíš.

Stařec: Neotálejme příliš!

sbor: Pestré koberce a látky,
dlouhé šaty, jemné šátky,
všechno zlato, co mám v domě,
beztak nemá cenu pro mě.
Vše pro blaho našich dětí,
zbyde dost i na oběti.
Všechno mé je nyní vaše,
můžete si poodnášet.
Nejlepší ze sebe vydám,
jestli chcete, klidně přidám.
Ač se zdá, že za zdí hlídám,
každá zídka se dá zbořit,
vše(m) můžete pak naložit.
Neuvidí nikdo pak,
čím já tobě vytřu zrak.

Sbor žen: Někdo nemá co do pusy?

Přitom jídlo nosit musí
pro děti i pro otroky?
K nám ať míří tvoje kroky,
nabízíme své žemličky
a koláče sladké máme
závidí nám kraj celičkový
cokoliv byste si přáli
mile rády my vám dáme
kdybyste tu s pytlem stáli

naše štědrost hráze zláme.

Začíná všeobecné mrouskání.

Radní: Co děláte tu zas.

Nechte mě vklouznout mezi vás!

Krev mi pění z vína varem *(nese pochodeň)*

podpálím vás ohně žárem.

Velitel: Proč nás stíháš tímto svárem?

Po víně je každý generál!

Radní: Střízlivý bych rozum nesebral.

Radím všem Athénským sousedům milým,

lepší jsou vyslanci, kteří dost pili.

Když přijdem do Sparty bez kapky v krvi,

zvládneme jenom vše strašlivě zmrvit.

Slyšíme vždy ze zpráv Sparťanů část,

zbytek si změníme, začneme mást.

Ted' chci jen do nástrah dívčího klína,

po víně, ať si kdo vesele zpívá,

klidně i Duchoňa namísto Slavíků,

dočká se souhlasných a nezlých výkřiků.

Sparťan: Milý fidlikant, chyť sa prosím fujary,

chcem tanec a spev bujarý.

Velitel: Proč nehrají, preceptore, muziko hrajte!

Sparťané: Si Múza si múza si múza

a perfektne okrídlená,

ty vieš, aká bola to hrôza

čej bola obec vystavená.

(Sparťan sám) Poviem vám, ako sme s pomocou bohov

spoločne vyhrali nespočet bojov

na lodiach, napríklad pri Salamíne

na súši boli sme zúrivé svine.

Sparta i Athény v spoločnom čine.

Bohyňa vypočuj pokorné náreky,
posväť nám priateľstvo prosím ťa naveky.

Radní: Sparťane zjevně máš hudební vlohy,
zapěj nám do druhé dáme si nohy.

Sparťané: Nad Spartou sa blýska hromy Dia bijú, *(zpívajú i slovenské dívky)*
uzmierme sa bratia, nech sa vojny stratia,
Heléni ožijú.

Sbory: Kde Akropol, kde Akropol,
moře hučí na skalínách
sovy letí ve výšinách
v sadě skví se oliv květ,
řecká krása vábí svět.

Sparťané: To Lakonsko naše posiaľ tvrdo spalo, *(zpívajú i slovenské dívky)*
ale krása dievčat núti s vojnou prestať,
Grécko sa prebralo.

Sbory: Znáte v Řecku Diu milém,
dívky mladé v tanci čilém.
Přinášejí Válkám zmar.
Radosti a Lásce zdar.

Lys: Jak lépe nám to skončit může,
muž u ženy a žena u muže,
pojďme se všichni radovat na lože.
Žijme už jen v klidu, míru,
v bohyni svou mějme víru,
kéž si vždycky víme Rady,
ze záporů budou klady,
ať ve vládě svěřené
trvá dobrá Eiréné.

Všichni: Ženy jsou krásný a svolný,
při tanci zvedají nohy
i jindy, je jim to volný,

svolejte teď všechny bohy.

Vím, co se bude dít,

Bakchos už tančí a zpívá,

na vrchol můžeme jít,

dáme si sklenici vína.

Žízeň je veliká,

vášeň už proniká.

Bez válek chceme jen snít.

Ve stínu pod fíky

dívky i mladíky

milovat, zpívat a žít.

lalalala lalala...

Jsme jen pouzí překladatelé

kde to stojí

vymrdá mi mozek z hlavy \\ už nemusím do Bratislavy

Velké Mezipíčí

mesokundania

v klacku hučí \\ do náručí – použito

Polopenisané

Až přijdou z celého řecka vulvy, to budou muži valit bulvy

Až dojde na tu vzpouru pičí, tak se mužům péra vztyčí

Odkud jsou tyto zlobřice – z Ústí Trmice

Ježíšikriste!! – kdože? – použito

NA KONCI: Kéž Eiréné navždy vládne

Jen s ní všechno dobře zvládnem

kam jdeš? → Domů za svým Jihočechem. \\ Ať mi nezaroste mechem.

Tady máš můj falus \\ fuj, co je to za hnus

Vezměte nohy na ramena \\ Možná vaše nohy na naše ramena.

Kde asi udělali soudruzi z Athén chybu.

už se perou, už se perou, já to říkala od začátku, že si čumáky rozbijou.

Hlášky: tři vojáky těžce zranil, dva zhmoždil a jednoho zesměšnil.

Na hradby: hic puellas multas non futuunt

Mutlová = zmutlaníké

VŠE CO MÁME PRO MÍR DÁME -> VŠE CO MÁME PROMRDÁME

Řekněte to, máte na to

S dívkou je to jako s cívkou, nejdřív napětí, pak proud.

Už nech toho meetoo

Klidoris

Každá chce mít něco do sebe

Nemusíme být furt v sobě → můžeme být chvíli v sobě

Půjdeš na čtyři, skončíš na kolenou, nejlepší budeš mít za sebou

Mířím k ohni \\ už se ohni

Ted' ti povím pravdu velkou, \\ Každá je uvnitř učitelkou.

Homo erectus \\ no more erectus

A komu tím prospějete, co? Druhé straně?

Raději úsměv ted' zkus ty, \\ Druhou nejlepší věc, co umíš ústy

Každý kus špeku je pěkný, když je na něm bradavka.

Už mám trochu úzkost \\ taky bych rád pocítil tvu úzkost

Já ze jsem tlustá, jsi plný vzteku, co bude další nadávka? // přitom je krásný každý kus speku, když zdobí ho bradavka

Klitoros: Muž, kterého celou hru nemohou ostatní muži najít.

Až úplně na konci zajdeme za kulisy, mohli bychom začít dělat takové ty tleskové zvuky jakože už zase vše funguje... jsem zvědavá, kolik lidí by pak tleskalo taky.

čeká tu pár vojáků, až dáte nohy do praku

dutánek – oslovení

buď do ní nebo po ní

je to nějaký suchý a úzký

někdo má rád vdolky, jiný zase holky

vejdi do života mého, nic tam nečiň zlého

Možnost pojmenovat tu dvojici Dolůfalos a Vzhůrufalos

Nič také konkrétné

láska to je když kokot v kundě mlaská

to si strč někam \\ někam bych si něco strčil

je to nějaký úzký a suchý

suchej tam a mokrej ven, dej nám dei dobrej den

řekni loď \\ svlíkni se a pojď

to je vážně obří kláda, jak to tvoje žena zvládá

jestli chceš život v míru, ukaž mi sovu díru

Nedočkáme-li se brzy míru, Využijem zadní mužskou díru.

Dosvědčí mi bozi, nikdy jsem neviděl hezčí kozy.

Zvedá se mi tunika, chci do tebe pronikat.

Do nástrah dívčího klína.

Nazítří nazí tři

si čúza si čúza si čúza a perfektne ochlpená

Noviny: LYSISTARTA: ŽÁDNÝ VRCHOL

Vstoupil do mě Zeus – mám ho jako hrom (a za chvíli vyšlehne blesk)

Asterix já bych to viděl víc z profilu

Chvílemi si říkám, že je to tak ostré, že bychom měli udělat anketu o diváka, který nejvíce zrudne, ten pak dostane hvězdičku a přihlášku do strany.

Sparta, Je ti něco? No to mi je teda, skonči to a dělej.

Taková žízala už musí bejt had.

Kredity ti budou stačit

ke mně ať přijde jen, promrdáme celý den.

nemrdejte nše zlato, války nestojí vám za to, mrdejte rač s námi, stejně stojí vám i

Slováci jsou jen divocí moravani

budu ťa pít, co budu žít

dáme ten koitus a pak půjdem

Po suchém víně/s tebou vždy zvlhnu v klíně/lásko ty svině

filipova píseň

Co chceme:

- Zproetředkovat dojem, míru vtipu, narážení do autorit
- Metrum, verše

Otázky na Radovou:

Jak se líbilo čtení?

Jak silné to metrum bylo, jak to bylo slyšet?

→ Mohlo někdy působit komicky, nebo na to byli tak zvyklí?

Jak poznáme, co vše byl sbor, můžou ty repliky různě přecházet? **Můžeme je rozsekat?**

Jak moc je to prostě blok textu, který si někdo roseká.

Lišilo se metrum, nářečí i u jedné postavy na základě nuancí toho, co říkala?

Mohly se na pozdrav líbat na tvář?

Jak moc to mohli muži ještě více hrát jako ženy, aby to bylo vtipné?

Nějaké obecné nápady?

Ten text ve skutečnosti není nový ale vypraný v pervolu.

I lesby mohlo srát, že chlapy umírají.

Pozn. 118: celé toto místo má asi význam obscénní.

Metricky se na to nemusíme vázat, byla to parodie

Zmínit, že to byla Dionýsia plus jak důležitou součástí řícké společnosti byla Dionýsia

Začít přednášku slovy: Píše se rok xy před Kristem

Je naprosto Ireálné, aby tady někdo měl Radu o řecké literatuře.

Kniha o Dionýsiích

https://books.google.cz/books?hl=cs&lr=&id=7ZV-ONduiwC&oi=fnd&pg=PR9&dq=ancient+greek+salutation&ots=-JoUuglGI7&sig=fy6u_ya7KN7vE4EZqKjUFWmLs50&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false